

И тихо и чудно. Душата мечтай.
 Ту въ старата древност дълбоко се ввира,
 Ту въ нѣкакви спомени сладко блуждай,
 Ту просто униса се нѣйде въ ефира.

И тихо и чудно. Луната сияй.
 Спи сводътъ. Потоцитѣ пѣжтъ дълбоко :
 Поемата нощна плѣнително трай
 И дрѣмка не иде до будното око.

IV.

ГОРЪЛАТА ГОРА.

Войска замръзнала отъ великани сухи,
 Печално ти мълчишъ, джбраво изгорѣла ;
 Безъ шума и безъ звукъ, като скелети глухи,
 Елитѣ ти стърчатъ въвъ дрѣмка вледенѣла,

И между толкова гори зелени, прѣсни
 Ти, като гробище, парясано пустѣешъ.
 И вечъ нито зѣфиръ, ни пилевце, ни пѣсни,
 У тебъ не гостятъ — уви, и пакъ живѣешъ !

Стоишъ — да чувствувашъ какъ младостъ околъ блика,
 Да хвърляшъ трауръ черъ въ природата, що пѣе...
 Не давай никому, о Боже тазъ велика
 Бѣда — да умрѣ тукъ — и да се прѣживѣе !

V.

ХОРЪТЪ НА МУССАЛЛА.

Le Mont-Blanc que cent monts entourent...

V. Hugo.

Тамъ въ свѣтлото небе, изъ хаоса планински,
 Исплъква Муссалла, левентътъ исполински.